

SVERIGE KAN!

Anförande av Lars Leijonborg vid landsmötet i Göteborg den 19 augusti 2005

DET TALADE ORDET GÄLLER

Tack!

Det här känns som det viktigaste landsmötet under min tid som partiledare. För nu är möjligheten till framgång och förändring större än någonsin. Vår framgång 2002 lade grunden. Allians för Sverige har blivit det trovärdiga alternativ som på allvar kan utmana socialdemokraterna. Vår uppgift de här dagarna är att lägga fast folkpartiets plattform inför valet och ge partistyrelsen klartecken att inom Alliansens ram arbeta vidare för valseger och maktskifte!

*

Jag inledde landsmötet i Kina och Indien för att påminna om att de nya villkoren för Sverige till stor del formas ute i världen.

Det var en fantastisk resa. Jag har i min livstid redan fått uppleva otroliga saker, att sådant vi drömt om och kämpat för verkligen hänt, som Baltikums befrielse och apartheids avskaffande. Men att besöka jordens två största länder, som när jag reste i Asien i min ungdom mest präglades av svält och hopplöshet, och möta framtidstro, självsäkerhet och en svindlande snabb välståndsutveckling var också något otroligt. För mig var det lika personligt berörande som Murens fall och Nelson Mandelas frigivning.

Tack var demokratin och frihandeln, de båda fundamenten i vår liberala ideologi, har jorden på senare år blivit en bättre plats att leva på för hundratals miljoner människor. Det inspirerar. Men tyvärr växer också hoten mot en positiv utveckling.

Vi lever i växthuseffektens tid. Vi lever i terrorismens tid. Vi lever i en tid av ny kärnvapenspridning.

Diktatorerna behåller sina grepp i flera länder. Kina har under ett antal år lyckats kombinera superkapitalism med diktatur. Att världens största land förvägrar sin egen befolkning politisk frihet är en orimlighet och en säkerhetspolitisk riskfaktor. För att travestera det Bengt Westerberg sade om Sovjet i sitt installationstal som partiledare 1983: Ingenting skulle mer gagna freden och friheten i världen än om kommunistregimen i Kina ersattes av ett demokratiskt styre.

Hoten – klimatförändringarna, terrorismen, nya krigsrisker och förtryck - påminner om hur viktigt det är att fortsätta arbeta för demokrati, mänskliga rättigheter och internationell samverkan.

Arbetsuppgifterna för engagerade liberaler är oändliga. En av de kinesiska ledarna jag träffade i Peking sade så här: ”Du säger till oss att demokrati och marknadsekonomi måste gå hand i hand. Varför är det då ni som kallar er demokratier som saboterar frihandeln genom textilkvoter och väldiga jordbrukssubventioner?” På den punkten blev jag svaret skyldig. Lika fel som han hade när han hävdade att demokrati inte fungerar i Kina, lika rätt hade han i sin kritik av Västvärldens protektionism. Måtte diktaturena och tullmurarna rasa tillsammans!

*

Jag ska gärna erkänna att jag är rätt tagen av kraften i den ekonomiska utveckling jag såg i Asien. Att det som sker där är bra för många som bor där är uppenbart, även om vissa betalar ett högt pris i livsfarliga gruvor och fabriker med usel arbetsmiljö. Men som svensk kan man inte låta bli att fråga sig hur Sverige ska komma ut ur den nya situationen. Låt mig sätta in den i ett sammanhang.

På bara några år har Kina, Indien, Ryssland, Brasilien och ett antal länder i Östeuropa fullt ut blivit delar av den globala ekonomin. Effekten är dramatisk. Utbudet av arbetskraft i den integrerade globala ekonomin har fördubblats på några år.

Det märks på många sätt i det svenska samhällslivet. Det förklarar varför kläder och skor har blivit så mycket billigare. De förklarar i sin tur varför inflationen är så låg. Det förklarar i sin tur varför räntorna är så låga. Det förklarar i sin tur varför fastighetspriserna har blivit så höga.

Den plötsliga, kraftiga produktionsökningen förklarar varför priset på olja och råvaror gått upp så mycket, så att svenska bilister får betala mer för bensinen.

Den plötsliga fördubblingen av arbetskraftsutbudet förklarar också varför så många jobb försvinner till låglöneländer. Men ännu viktigare är att det förklarar varför det har blivit svårare att upprätthålla höga löner för de hårt konkurrensutsatta jobb som trots allt finns i Sverige. Varje svensk industriarbetare, varje svensk dataingenjör – ja, ytterst varje svensk - har fått dubbelt så många konkurrenter. Och det är konkurrenter som ofta är redo att arbeta mer, mycket mer, för en femtedel eller tiondel av lönen.

Detta är den största förändringen av världsekonomin på årtionden. Och det är svårt att tro att det kan ske något av samma magnitud på lång, lång tid.

Det här oroar många svenskar. Många anställda i industrin - i Kumla och Västervik, i Nynäshamn och Skåpafors, i Trelleborg och Luleå och på många andra orter - har själva fått uppleva hur deras jobb bokstavligen har flyttats utomlands. Mycket talande var ett par nyhetstelegram som kom under våren. Det första kom i mars och berättade att IBM i Sverige varslar 500 personer och lägger ner verksamheten i Västerås, Eskilstuna, Linköping, Alingsås och Huskvarna. Ett par månader senare meddelade ett annat telegram att IBM planerar att nyanställa 14 000 personer i Indien.

Och ingenting tyder på att konkurrenstrycket kommer att avta. Oroliga människor blickar mot sina politiker. Hittills har svaren inte varit särskilt övertygande. Som jag sade på filmen, tycker jag det är viktigt att folkpartiet har bra svar på frågorna om hur Sverige ska klara turboglobaliseringen.

Vad ska vi då göra? Hur ska vi hantera den helt nya, till synes förödande konkurrensen?

Ska vi anpassa våra lönenivåer till de nya konkurrenterna? Ska vi gå ner till baltisk nivå och ge 10 000 kronor i månaden till en civilingenjör på Ericsson i Kista? Eller måste vi ner till kinesisk nivå och ge honom eller henne 5 000 i månaden? I så fall har vi inte heller längre råd med högre löner för lärare eller vårdbiträden.

Det är ingen lösning som tilltalar folkpartiet. Vi vill inte ha låglönekonkurrens som lösning.

Ska vi istället slakta våra välfärdssystem? Ska det bli som i Kina – att bara den som kan arbeta hårt får mat på bordet och sjukvård? Så att den som blir sjuk får hoppas på allmosor och vi får se tiggare på gatorna?

Det är inte en socialliberal lösning.

Ska vi istället släppa hänsyn till miljön? Ska vi chansa på att växthuseffekten inte är så allvarlig? Ska vi testa rostiga enkelskroviga oljetankers i våra skärgårdar för att det lite, lite stärker våra möjligheter att priskonkurrera med kinesiska och indiska rederier?

Nej, inte heller det alternativet lockar någon av oss.

Med många stängda utvägar kan det tyckas nattsvart för Sverige. Men jag är övertygad om att det finns betydligt bättre lösningar. Det finns andra metoder att handskas med den stenhårda konkurrensen.

Vi ska inte vara billigare – men bättre! Konkurrenter är också konsumenter. Med högre standard följer en köpstark medelklass som efterfrågar kvalitetsprodukter.

Jag tror Sverige är illa ute om vi inte inser att läget är förändrat. Men jag är helt övertygad om att vi kan klara den nya konkurrensen om vi verkligen bestämmer oss för det och inser att det kräver en del smärtsamma omprövningar och en hel del hårt arbete. Men jag tror på Sverige.

Med liberal politik och ett nytt ledarskap kan Sverige möta de nya utmaningarna med framgång!

Sverige kan!

*

Sverige har hanterat stora utmaningar förr. Och vi kan göra det igen.

Under mitten av 1800-talet tog ekonomin ett stort globaliseringsprång. Nya tillverkningstekniker i fabriker och förbättrade transportsystem med järnväg och maskindrivna fartyg gjorde hastigt den svenska arbetskraften långt mer konkurrensutsatt än tidigare.

Mottdraget från Sverige var utbildning och flit.

Allmän folkskola infördes av liberaler och svenskarna flyttade till nya jobbomgångar – både inom landet och till Amerika.

Efter andra världskriget togs ännu ett globaliseringsprång. Frihandel med industrivaror riktade ett internationellt konkurrenstryck mot hela den svenska industrin.

Åter var det svenska mottdraget utbildning och flit.

Ingenjörer av världsklass på Volvo, Ericsson, SKF och Astra firade stora triumfer på jungfruliga marknader. Alla gick till jobbet. Sverige fick världens högsta arbetsmarknadsdeltagande. Arbetskraft från andra länder togs emot med öppna armar. Allt fler utbildade sig för att kunna utföra ett internationellt konkurrenskraftigt arbete.

Utbildning och flit har räddat Sverige förr. Mina vänner, utbildning och flit ska rädda vårt land igen.

Tidigare språng i världsekonomin har sett Sverige komma ut som vinnare. Hur det går den här gången är fortfarande en öppen fråga. Vi satsar inte tillräckligt på flit och utbildning längre.

När man går där i vimlet i Kina funderar man mycket på hur det ska gå för Sverige och vad som egentligen är typiskt svenskt. Jag var på IKEA i Shanghai. Där är svenskheten en del av affärsidén. Köttbullar och pannkaka i restaurangen. Bokhyllan Billy och bäddsoffan Tomelilla. Skötbord också på herrtoaletten. Kineserna tittade storögt och köpte allt de fick tag på.

Men annat, lika svenskt, känns väldigt främmande och väldigt fel. Plötsligt i myllret kom jag och tänka på den där historien om hur Björn Borg och Lennart Bergelin är på bilturné i USA och behöver laga bilen och Bergelin går fram till någon på en mack och frågar: Do you have what we in Sweden call skiftnyckel?

Lika udda skulle det i den kinesiska miljön te sig om Göran Persson plötsligt dök upp och sade: Do you have what we in Sweden call friår? Do you have what we in Sweden call värnskatt? Do you have what we in Sweden call sextimmarsdag? Do you have what we in Sweden call förtidspension av arbetsmarknadsskäl?

Mycket av det vårt land står för ska vi vara stolta för, utveckla och bygga vidare på. Men en del måste vi göra upp med.

Jag gjorde faktiskt ett försök att intressera kineserna för friåret – det skulle ju vara ett annat sätt att utjämna konkurrensförhållandena. Men att betala människor för att inte arbeta var en svårsåld idé i den miljön. Tyvärr, friåret blev ingen exportsuccé. Återstår bara att göra sig av med det!

*

Låt mig berätta om vad jag tror behövs. En del känner ni igen, som etablerad folkpartipolitik, annat är mer nytt, för att ge en föreställning om i vilken riktning vi måste tänka.

Det handlar i korthet om att höja ambitionerna när det gäller nyföretagande, höja ambitionerna när det gäller att minska antalet som är bidragsförsörjda fast de skulle kunna arbeta och att höja ambitionen när det gäller att placera Sverige i världstoppen när det gäller kunskap.

Först några ord om detta med flit. Vi måste bli flitigare som nation. Det gäller inte i första hand oss som redan arbetar heltid, utan alla dem som inte jobbar alls fast de har arbetsförmåga. Flera företagsledare jag träffade i Kina bekräftade att en av de vanligaste frågorna från arbetssökande är: Hur mycket får jag arbeta över?

Sveriges problem är inte i första hand att vi arbetar för lite över utan att för många på något sätt tycks ha blivit över.

Vi måste få upp antalet arbetade timmar och vi måste sluta betala folk för att de inte arbetar. Vi bör omedelbart avveckla friåret och kraftigt minska antalet som är sjukskrivna eller förtidspensionerade utan att vara sjuka. Vi har hamnat i en situation där det är mer eller mindre valfritt att arbeta. Jag älskar valfrihet, men inte på andras bekostnad. Alla vet att folkpartiet kämpar för att sjuka ska få sin sjukpeng, men de som inte är sjuka ska inte ha sjukpeng.

Vi arbetar just nu med ett kompromissförslag till Alliansen om sjukförsäkringarna. Kärnan i det är en kraftig minskning av antalet bidragsförsörjda. Att sätta stopp för fusk och överutnyttjande, och därmed värna försäkringarna för dem som verkligen behöver dem, är en huvuduppgift för nästa regering!

*

Vi måste också bli företagsammare som nation. I Kina startas ett nytt företag varje minut. Sverige har lägre andel företagare än andra jämförbara länder. Där finns en stor, outnyttjad potential. Inget tyder på att svenskar är mindre påhittiga än andra, men 70 år av socialdemokratisk hegemoni har lagt en död hand över mycket entreprenöranda. Här kommer en ny regering att betyda mycket. En våg av företagande kommer att lyfta Sverige, öka sysselsättningen och skapa nytt välstånd. Vårt jobbpaket kommer att handla mycket om företagande – skattelättnader, enklare regler och nya grepp för att få fram riskkapital.

När vår statsminister höll tal i Björkvik nämndes inte företag och företagare. När han skulle utse en ny småföretagarminister tog han Thomas Östros, en gammal SSU-ombudsman, vars meritlista utgjordes av att först haft ansvar för det svenska skattesystemet, som bara blev ännu sämre, och sedan haft ansvaret för den svenska skolan, som också bara blev ännu sämre. Ibland blir signalspråket övertydligt. Tack och lov: snart går slutsignalen.

*

Vi ska bli smartare. Inte billigare, men bättre. Vi ska ha mera kunskapsinnehåll och mera kvalitet. När vi inte längre klarar lågpriskonkurrensen ska vi röra oss uppåt i värdekedjan. Det är hur lätt som helst att säga, men det är inte riktigt lika lätt att göra. Vi är inte helt ensamma om idén, om man säger så.

En sak är klar: Folkpartiets satsning på skolan är så rätt den bara kan bli. Den är tokrätt, kan man säga. Flumskolan går fetbort. Läsa-skriva-räkna-garanti. Tidigare betyg. Ökade befogenheter för lärare och rektorer för att garantera trygghet och arbetsro. Återstarta speciallärutbildningen. Satsa på lärarna. Avveckla individuella programmet i gymnasiet. Läringsutbildning. Internationellt gångbar studentexamen. Helt rätt.

Jag såg att nya SSU-ordföranden tycker att avskaffade betyg är den viktigaste frågan. Medlemsavgifterna och statsbidragen lär väl inte längre räcka till en Kina-resa, vilket nog skulle vara välgörande, men hon borde åtminstone resa till Finland, landet som toppar de flesta av OECD:s kunskapsrankingar. Var så säker! Där finns definitivt inga planer på att avskaffa betygen!

Sverige har varit en av världens främsta forskningsnationer och det har vi haft mycket glädje av. Att vi fortfarande ligger högt beror bara på två - säger två - företag: Ericsson och AstraZeneca. Om ett av dem eller båda skulle tvingas avveckla sin forskning i Sverige skulle vi falla som en sten i tabellen. Sedan den borgerliga regeringen satsade löntagarfonderna på forskning, har staten mest dragit ner.

Jag tror att vi måste satsa ännu mer på forskning. Jag tror personligen att det behövs mer än både Alliansen och vi själva hittills föreslagit. En spännande idé vore att lyfta ett av våra universitet till den absoluta elitnivån i världen. Vi har några mycket respekterade forskningsmiljöer – Karolinska, Chalmers, Lunds och Uppsala universitet, KTH, Handelshögskolan och kanske ytterligare någon – men ingen av dem brukar nå upp till den högsta toppen i de rankingar som görs. Alltför ofta lockas de mest lovande svenska forskartalangerna till prestigeuniversiteten i USA och – allt oftare – Asien. Det kanske skulle behövas en miljard för att det universitet som vi skulle satsa extra på skulle kunna rekrytera eller behålla de absolut bästa forskarna i världen, förse dem med en forskningsmiljö av yppersta världsklass och få dem att stanna i Sverige ända fram till forskningsgenombrottet, Nobelpris-upptäckten. I turboglobaliseringens tid tror jag inte vi har råd att avstå från Nobelkvaliteten i vår forskning. Visst skulle det vara ett bra vallöfte: Fler Nobel-pris till Sverige!

Straffskatt på utbildning och kompetens är ingen bra idé. Signalen att det är fult att bli rik uppmuntrar inte entreprenörskap. Den signalen skickas definitivt inte ut från det kinesiska kommunistpartiet. Tidningar och TV i Kina är fyllda av skildringar av entreprenörer som blivit stormrika. Jag vet inte riktigt var Allians-kompromissen om inkomstskatten hamnar, men vår ståndpunkt är klar: värnskatten borde avskaffas!

*

Vi måste avbryta kärnkraftavvecklingen. Innan jag åkte träffade jag en chef på ett svenskt stålverk. Han hade just varit i Kina, var ungefär lika tagen som jag men landade också på samma slutsats. Vi kan greja det här, om vi gör rätt. Men nu gör vi fel. Det vi skulle göra rätt var att ta tillvara de konkurrensfördelar vi har och en av dem är just tillgång till elektricitet till rimliga priser, genom vår vattenkraft och kärnkraft. Att förutom tio gånger så höga löner, tuffare miljökrav och högre välfärdsutgifter avveckla en av de få konkurrensfördelar vi har, tyckte han var fel.

Igår meddelade Svenska Kraftnät att risken för el-brist i Sverige är större än på många, många år. Hur tror ni den insikten påverkar investeringsklimatet för ny industriproduktion i Sverige?

Till det kommer miljöargumentet, som blir allt starkare för varje dag som går. Jag vet inte heller på den här punkten hur Allians-kompromissen blir, men vår ståndpunkt är helt klar: kärnkraften ska utvecklas, inte avvecklas!

*

Vi måste få ordning på EU. Unionen är i kris i ett skede där den skulle ha behövts mer än någonsin. Stora hemmamarknader är en enorm fördel för Kina och USA. Vi måste beslutsamt gå vidare i förverkligandet av visionen om EU som en gemensam hemmamarknad. Vi måste också mödosamt tala oss samman om en mer gemensam hållning i säkerhetspolitiken. Genom vår splittring är Europa en ointressant aktör i många internationella sammanhang. Idén från några medlemsländer att börja sälja vapen till Kina, utan tecken på en mer försonlig hållning mot Taiwan eller tecken på större respekt för mänskliga rättigheter, var ett sådant solospel, som djupt skadade unionen.

Jag vet inte exakt hur Unionens kris ska lösas. Men jag vet att Europa behöver en union. Europa behöver mer samarbete, inte mindre!

*

En av de insatser som folkpartiet gjort som fyllt mig med störst och glädje och stolthet är det vi gjort på integrationsområdet. Vi har gjort utanförskapet till en viktig politisk fråga som präglar valdebatter och avgör valutgångar. De många invandrare som kommit till oss har fördjupat politiken och gjort den än mer trovärdig.

Men i verkligheten i socialdemokraternas Sverige har det inte hänt särskilt mycket. De flesta punkter i vårt integrationsprogram från 2002 har inte förverkligats. Och problemen växer mycket riktigt hela tiden. Segregationen fördjupas, Sverige blir alltmer ett delat samhälle.

Vår integrationspolitik är en mycket viktig del av ansträngningen att göra Sverige mer internationellt konkurrenskraftigt. I ett skede där våra medtävlare ute i världen blir allt duktigare har vi inte råd att låta en stor del av vår arbetskraft gå utan jobb, särskilt inte som det ofta handlar om människor med bra utbildning, yrkeskunskaper och erfarenheter från just de kulturer som vi behöver handla mera med.

Ett parti som vågar ta upp känsliga frågor möter alltid kritik. Det finns alltid krafter som vill lägga locket på – ibland med de bästa intentioner. Attityden till den så kallade hederskulturen är ett intressant exempel. Hundratals unga kvinnor i Sverige idag lever under hot från sina egna familjer på grund av den kulturen. Vi har tyckt att det är viktigt att säga ifrån att den svenska toleransen har gränser. Vi tolererar inte intolerans. De rättigheter inte minst vi liberaler kämpat oss till för svenska kvinnor ska gälla också de kvinnor som flyttat till vårt land.

Främlingsfientliga grupper exploaterar hederskulturen hårt. Då blir frågan: spelar man de invandrarfientliga i händerna om man är tydligt kritisk mot hederskulturen? Jag menar att den frågan är ointressant. Den dag vi låter de främlingsfientliga bestämma vår dagordning och våra ställningstaganden är vi illa ute. Viktiga samhällsproblem måste lyftas upp och ventileras och utsatta människor behöver stöd, det är den liberala attityden och det är den enda attityd som håller i längden.

Ett TV-inslag för ett par månader sedan handlade om en våg av hedersmord i Tyskland. En intervjuad konstaterade: Vi har hamnat i den här situationen för att inga tyska politiker vågat ta tag i frågan, av rädsla för att bli stämplade som främlingsfientliga.

Jag tar mycket hellre falska beskyllningar om främlingsfientlighet än sanningsenliga om passivitet. Vi står för tolerans, för en human och rättssäker flyktingpolitik, för

arbetskraftsinvandring, för mångfald, för integration. Självfallet måste då vi säga ifrån, först och högst av alla, när toleransen missbrukas för intolerans mot värnlösa människor.

Så vitt man kan se på ytan tycks Sverige ha mindre av militant islamism och fundamentalism än flera andra europeiska länder. Är det så också i verkligheten, är det naturligtvis mycket positivt. Man hör ingen offentligt tala för sharialagar i Sverige, vilket faktiskt förekommer i länder inte så långt borta. Men vi ska inte inbilla oss att problemet inte existerar. Ungdomar från Sverige åker också till koranskolor i Pakistan och flera terrornätverk har förgreningar i Sverige. Nyligen dömdes två personer i Stockholms tingsrätt för inblandning i ett terroristdåd i Irak.

Det är viktigt att vi är tydliga också där. Toleransen omfattar inte väpnade attacker på det demokratiska samhället, vare sig här eller på andra håll.

Lika viktigt som att majoritetssamhället står för demokrati och mänskliga rättigheter är att det pågår en bra inom-islamisk debatt. Den överväldigande majoriteten av muslimer i Sverige slår vakt om demokratin och mångfalden. Det är roligt att folkpartiet, på samma sätt som partiet blev en politisk miljö där kristna och icke-troende etablerade ett bra samarbete, blivit en arena där också många muslimer inlemmats i samhällsarbete mot gemensamma mål.

En europeisk liberal som spelat en viktig roll för att få till stånd en sådan debatt är den holländska politikern Ayaan Hirsi Ali, som är född i Somalia. Hon har nyligen kommit ut med boken "Kräv er rätt! - Om kvinnor, islam och en bättre värld". Hon gjorde en uppmärksammad kortfilm med filmaren Theo van Gogh, som strax efteråt blev brutalt mördad. På liket satt ett mordhot också mot Ayaan. Hon är parlamentsledamot för vårt systerparti VVD och lever nu under kraftigt polisbeskydd.

Vi har länge försökt få Ayaan Hirsi Ali att komma till oss, men hon har avstått från resor av säkerhetsskäl. Därför är jag glad att kunna meddela, dels att vi tilldelat henne folkpartiets demokratipris, som inrättades i samband med min 50-årsdag, dels att hon medverkar på ett folkpartiseminarium i Stockholm, nästa måndag den 29:e! Det ska bli roligt att välkomna henne i Sverige och tacka för allt hon gjort i kampen mot kvinnoförtryck och fundamentalism.

*

Social sammanhållning är också en konkurrensfaktor. Ett delat samhälle ökar de sociala motsättningarna. Kriminaliteten växer. Missbruket ökar. Vi vill inte se ett sådant samhälle.

Till det här perspektivet hör också vårt arbete för bra trygghetssystem. I ett samhälle där breda grupper vet att de allmänna försäkringarna inte räcker om olyckan är framme, kommer tilläggförsäkringarna att växa kraftigt. Men alla är inte så väletablerade att de omfattas av avatalsförsäkringar och har inte råd att skaffa en extraförsäkring. Då kommer klyftorna, där en ny otrygghet växer fram: Måtte jag inte bli sjuk, för det klarar jag inte ekonomiskt. Jag tycker det vore synd om Sverige hamnade där.

*

Ingen behöver tvivla på vårt engagemang för Alliansen. Vi är det enda parti som suttit i alla borgerliga regeringar och vi har aldrig lämnat någon regering i förtid. Vi är beredda att gå

många extra mil för att hitta lösningar så att en ny regering blir trovärdig och handlingskraftig.

Partistyrelsen föreslår att landsmötet uttalar sitt helhjärtade stöd för Alliansen och att en borgerlig majoritetsregering är målet för folkpartiet i valet 2006. Jag har sett att utskottet yrkat bifall. Alliansen har så här långt fungerat väl och skapat en stor optimism om att en förändring nu faktiskt är möjlig. Det är bra att signalen från det här landsmötet är tydlig: folkpartiet tror på Alliansen och ska göra sitt yttersta för att den blir framgångsrik.

*

Mina vänner! I grunden är detta ett mycket optimistiskt tal. Utmaningarna vi står inför är svåra, men möjliga att klara. Sverige kan!

Jag är övertygad om att vi kan bli så välutbildade, så flitiga, så företagsamma som behövs.

Vi har gjort det förr, vi kan göra det igen. Vi har satsat på utbildning. Det ska vi göra igen.

Vi har varit flitiga. Var och en, som har kunnat, har gått upp på morgonen, gått till jobbet och gjort sitt allra bästa. Så ska det bli igen.

Vi har varit företagsamma. Vi har varit ett folk som skapat fler globala succéföretag per person än något annat folk. Så kan det bli igen.

Vänner! Jag tror på Sverige. Än är det inte för sent. Än har vi chansen. Med liberal politik och ett nytt ledarskap kan vi klara utmaningen. Sverige kan!